

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **K. K.**, narozená X
zastoupená opatrovníci M. K.
obě bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 21. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/8106-912,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2021, č. j. MPSV-2021/8106-912, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám její opatrovnice na náhradě nákladů řízení částku 296 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 5. 3. 2021, napadá žalobkyně shora uvedené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Příbrami (dále jen „úřad práce“) ze dne 29. 9. 2020, č. j. 8946/2020/VLA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni snížen příspěvek na péči na částku ve výši 4 400 Kč měsíčně od měsíce října 2020, a to na základě § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění zákona č. 47/2019 Sb. (dále jen „zákon o sociálních službách“).

2. Žalobkyně v žalobě uvádí, že byl její celkový stav špatně posouzen. Zaprvé byly špatně vyhodnoceny nebo neakceptovány lékařské zprávy – žalobkyně namítá, že si posudková komise žalovaného protiřečí, jestliže uvádí, že předložené písemnosti byly pro rozhodnutí dostatečné, a současně, že lékařská zpráva psycholožky byla „*poněkud nadsazená a proklientská*“. Bez řádného odůvodnění tak posudková komise dehonestovala práci lékařky, která žalobkyni zná a osobně s ní pracovala, aniž by si posudková komise vyžádala nové lékařské zprávy nebo nařídila opakované vyšetření. Zadruhé bylo nedbale a neodborně provedeno sociální šetření úřadu práce – žalobkyně namítá, že šetření trvalo pouze (přibližně) 20 minut a probíhalo výhradně formou dotazů k matce žalobkyně, zatímco žalobkyně konkrétně vyzkoušená nebyla. Zprávu o šetření proto nepokládá za objektivní, a to i vzhledem k přístupu sociální pracovnice, která uvedla, že: „*kdyby to nevyšlo, tak si klidně máme podat odvolání*“. Žalobkyně nemůže souhlasit ani s posudkem posudkové komise žalovaného ze dne 16. 12. 2020. Nadto, ačkoliv se k němu žalobkyně vyjádřila, žalovaný její výhrady nevzal v potaz a nijak se s nimi nevypořádal. Žalobkyně tedy s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a trvá na tom, že nezvládá rovněž neuznané základní životní potřeby (dále jen „ZŽP“) „stravování“, „tělesná hygiena“ a „výkon fyziologické potřeby“, měla by být proto posouzena jako závislá na pomoci jiné fyzické osoby minimálně ve stupni III. K těmto ZŽP cituje (patrně) text výkladu posuzování stupně závislosti pro posudkovou službu vydaného žalovaným dne 27. 2. 2012 pod č. j. 2012/10830-72 (dále jen „výklad z roku 2012“). Ohledně ZŽP „stravování“ žalobkyně konkrétně uvádí, že si nezvládá sama vybrat hotový nápoj nebo potraviny ani je naservírovat. Není schopna pochopit, a tedy ani dodržovat dietní režim. Vzhledem k chybějící orientaci v čase není ani schopna se stravovat v obvyklém denním režimu. Ohledně ZŽP „tělesná hygiena“ pak uvádí, že není schopna samostatně na základě vlastního rozhodnutí a svých schopností dodržovat tělesnou hygienu, není schopná se mýt ani osušit a ani se učesat. Konečně ohledně ZŽP „výkon fyziologické potřeby“ žalobkyně uvádí, že nezvládá samostatně očistu po vyprázdnění ani používat hygienické pomůcky. Závěrem žalobkyně poukázala na to, že u Okresního soudu v Benešově probíhá řízení ve věci omezení její svéprávnosti a ustanovení opatrovníka s tím, že bude vypracován znalecký posudek z oboru psychiatrie.
3. Žalobkyně k žalobě přiložila prvostupňové a napadené rozhodnutí, odvolání ze dne 3. 10. 2020, sdělení posudkové komise žalovaného ze dne 12. 11. 2020 a ze dne 16. 12. 2020, vyznění a výzvu žalovaného ze dne 28. 12. 2020, posudek posudkové komise žalovaného ze dne 16. 12. 2020 a vyjádření žalobkyně ze dne 5. 1. 2021. V průběhu soudního řízení dále doložila zprávu ze školského poradenského zařízení ze dne 10. 7. 2017, usnesení Okresního soudu v Benešově ze dne 26. 5. 2021, č. j. 14 Nc 286/2020-27 (14 P a Nc 255/2020, 14 P a Nc 185/2021), a znalecký posudek z oboru psychiatrie ze dne 18. 5. 2021, č. 995/2021, zpracovaný MUDr. Jiřím Bazikou o duševním stavu žalobkyně.
4. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že zdravotní stav žalobkyně byl objektivně posouzen – bylo přihlédnuto ke všem doloženým lékařským zprávám i k závěrům sociálního šetření, členem posudkové komise byl lékař s odborností psychiatrie. Byly vzaty v úvahu námitky žalobkyně, neboť posudková komise se vyjádřila ke všem ZŽP, které žalobkyně subjektivně nezvládá. Podle vyjádření posudkového lékaře ze dne 15. 1. 2021 ale vyjádření žalobkyně k posudku nevedlo ke změně posudkového závěru. Jelikož žalovaný považuje posudek za úplný, objektivní a přesvědčivý, jeho klíčové závěry ve vztahu k námitkám žalobkyně odcitoval a navrhl žalobu zamítnout.

5. Žalobkyně v replice opakuje, že žalovaný nadále nereflektuje (ignoruje) její odvolací námitky i vyjádření k posudku posudkové komise – z napadeného rozhodnutí přitom nevyplývá, jak se žalovaný s připomínkami žalobkyně vypořádal ani jaké za tím účelem učinil kroky. Při posuzování žalobkyně došlo ke zjednodušení tím, že nebyla vzata v potaz interakce mezi jejími fyzickými a mentálními schopnostmi. Žalobkyně se nicméně domnívá, že při hodnocení závislosti posuzované osoby na druhém člověku je třeba hodnotit nejen to, co posuzovaný zvládá fyzicky, ale i to, zda chápe smysl a důležitost jednotlivých činností. Jako příklad žalobkyně uvádí, že sice mechanicky pohybem hlavy napodobuje rozhlížení, nicméně do vozovky vstupuje bez ohledu na provoz. Pokud v místnosti rozsvítí světlo, nenapadne ji zhasnout; nechápe, že rozpálenou žehličku nesmí pokládat na hořlavé materiály; ačkoli si dokáže připravit šťávu s vodou, není schopná si rozmyslet, zda otočit kohoutek do polohy pro teplou, či studenou vodu, a připraví si i horký nápoj. Ohledně ZŽP „stravování“ žalobkyně doplňuje, že sice je schopna se samostatně najíst ve smyslu jídlo pozřít, ale není schopna bez upozornění očekávat, např. že polévka je vařící (je schopna se spálit) či že jsou pecky ve švestkových knedlicích (je schopna si poškodit chrup nebo ji hrozí jejich vdechnutí). Nedokáže v rybě oddělit maso od kostí a bez pomoci rybu nesní; nedokáže rozlišit dostatečné okořenění jídla (je schopna si udělat jídlo nepoživatelné a způsobit si zažívací potíže). Pokud nepochopí název jídla, může si v restauraci objednat i takové, které obsahuje nežádoucí alergeny. Nedokáže odhadnout a uvědomit si kalorické hodnoty jídel, což může vést ke zvýšené obezitě a následným potížím s dutinou břišní. V té souvislosti žalobkyně namítá, že závěr žalovaného, že výběr jídla v restauraci je „spíše“ problémem orientace, nikoliv stravování, vyjadřuje nejistotu, kterou nelze od odborníků očekávat, a nadto je nesprávný. Žalobkyně tedy ani při stravování neuvažuje jako zdravý rozumně uvažující člověk, je nesamostatná a potřebuje pomoc. Ohledně ZŽP „výkon fyziologické potřeby“ žalobkyně doplňuje, že si samostatně dojde na toaletu pouze v jí známém prostředí. Na místech, které nezná, toaletu sama nenajde a nedokáže si zajistit intimitu uzavřením kabinky. Po velké potřebě sice napodobí utření toaletním papírem, nicméně jej použitý pohodí i vedle toaletní mísy a odejde. Bez dohledu a pomoci si nedokáže vyměnit menstruační vložky tak, aby se následně neznečistila krví. Ve společnosti tak pro takové své chování vyvolává nežádoucí interakce, odkudkoliv by mohla být vyvedena pro neslušné chování. U ZŽP „tělesná hygiena“ žalobkyně poukazuje na to, že i žalovaný uvádí, že „by měla být schopna“ tuto ZŽP zvládnout, čímž ale sám vyjadřuje pochybnost, zda žalobkyně tělesnou hygienu zvládá sama, resp. lze proto dojít k závěru, že uznává, že posuzovanou činnost samostatně fyzicky a funkčně nezvládá. Příkladem žalobkyně dále uvádí, že i čištění zubů provádí tak, že její chrup musí být dočištěn, jinak by se zkazil. Ve všech případech tak není schopna mentálně pochopit a kvalitně vykonat bez dozoru a pomoci činnosti, které zdravý člověk bez mentálního postižení zvládá kvalitně a funkčně automaticky.
6. K podkladům prvostupňového a napadeného rozhodnutí žalobkyně uvedla, že pouze několik týdnů před vydáním nálezu ošetřujícího lékaře změnila dětského lékaře, proto ji její ošetřující lékař neznal, nadto neměl zkušenost se psaním nálezu pro potřeby posouzení stupně závislosti. Sociální šetření dne 11. 8. 2020 pak vykazovalo nestandardní postupy – sociální pracovnice provedla šetření narychlo před svou dovolenou a hodlala ho provést i v nepřítomnosti matky žalobkyně, ač v té době ještě nebyla plnoletá. Při šetření sociální pracovnice se žalobkyní vůbec nemluvila, nezjišťovala její schopnost rozumět otázkám, schopnost chápat ani její dovednosti. Otázky kladla pouze matce, nezajímala se ale vůbec o to, zda žalobkyně věci a činnosti chápe a rozumí i jejich důležitosti či principu. Takové

šetření proto žalobkyně nepovažuje za odborně provedené, objektivní ani dostačující. K posouzení stupně závislosti ze strany posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Benešov (dále jen „OSSZ“) žalobkyně uvedla, že posudková lékařka ji naposledy viděla jako čtyřletou a od té doby ji třikrát posuzovala pouze administrativně, z toho dvakrát žalobkyně uspěla s odvoláním proti jejímu posudku. Na základě uvedeného se proto žalobkyně domnívá, že nebyly naplněny předpoklady podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Žalobkyně zde odkazuje na zprávu speciálního pedagogického centra ze dne 10. 7. 2017, ve které bylo konstatováno, že má intelektový výkon dle WISC-III (Wechslerova inteligenční škála pro děti) v pásmu středně těžké mentální retardace.

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že od 1. 1. 2007 byla žalobkyně hodnocena jako závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III a péči jí poskytovala její matka, byl jí proto přiznán tomu odpovídající příspěvek na péči. Následně byla žalobkyně shledána závislou na pomoci jiné fyzické osoby pouze ve stupni II, a proto jí byl příspěvek na péči od října 2008 snížen. Od srpna 2012 byl žalobkyni příspěvek na péči zvýšen z důvodu, že od té doby byla opět považována za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III z důvodu nezvládnutí ŽŽP orientace, komunikace, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. Tento stav trval až do roku 2020 (v odvolacím řízení byl potvrzen posudkem posudkové komise žalovaného ze dne 14. 10. 2014). V červenci 2020 úřad práce zahájil z moci úřední řízení o opětovném posouzení nároku žalobkyně a výše příspěvku na péči, a to vzhledem k platnosti předchozího lékařského posudku do 28. 8. 2020, kdy měla žalobkyně dosáhnout 18 let věku.
8. Dne 11. 8. 2020 v čase od 13:48 do 14:10 hodin proběhlo sociální šetření. Sociální pracovnice komunikovala (výhradně) s matkou žalobkyně, která byla šetření přítomna. Ze záznamu ze sociálního šetření vyplývá, že se žalobkyně pohybuje sama bez kompenzačních pomůcek, ven chodí pouze s doprovodem, stěžuje si na bolest nohou. Bez pomoci je schopna chůze a stání, zvládá překonat schody i změny poloh: sedne si, lehne si i se otočí v posteli. Základní denní hygienu si žalobkyně vykonává sama. Matka jí ale musí pomoci s česáním a dočištěním zubů, stříhá jí nehty, myje hlavu a sprchuje ji. Na toaletu si žalobkyně dojde sama a včas, očistu po toaletě zajišťuje její matka. Žádné hygienické pomůcky nepoužívá, pouze při menstruaci, kdy na ni musí dohlížet a pomáhat jí matka. Oblečení žalobkyni chystá matka, není si totiž schopna připravit vhodný oděv. Při oblékání jí matka pomáhá, zejména zapnout podprsenku, knoflíky či zip (ty nezapne). Nazuje si pouze pantofle, s ostatními botami jí musí pomáhat matka. Jídlo žalobkyni vaří a porcuje matka, dokáže jíst pouze lžící. Sama se napije i přenese jídlo ke stolu, ale láhev si sama neotevře. Léky (spíše jde o doplňky stravy) žalobkyni dává matka a dohlíží na jejich užívání. Žalobkyně používá rehabilitační a masážní pomůcky (míčky a míče), matka ji masíruje. Pokud musí k lékaři, vozí ji matka autem. Její osobní záležitosti u lékaře či na úřadě vyřizuje matka. Žalobkyně komunikuje pouze omezeně, má malou slovní zásobu a na vše kladně odpovídá. Je v péči psychiatra i psychologa. Psát neumí, pouze se zvládne tiskacími písmeny podepsat. Počítat také neumí, nezvládne ani manipulaci s telefonem. V domácím prostředí je orientovaná, v neznámém ale vůbec. Dokáže se orientovat sluchem i zrakem (nosí brýle), je orientovaná místem i osobami, ale ne časem. Mimo rodinu není s nikým v kontaktu. S penězi hospodáří její matka, žalobkyně nezná jejich hodnotu. Žalobkyně není schopna zajistit chod domácnosti, veškeré úkony vykonává její matka.
9. Dne 28. 8. 2020 žalobkyně dovršila 18 let a stala se zletilou, byl jí proto od září 2020 snížen příspěvek na péči o 1 100 Kč měsíčně na částku 12 800 Kč měsíčně.

10. Podle posudku posudkové lékařky OSSZ ze dne 9. 9. 2020 žalobkyně trpí Beckwith-Wiedemannovým syndromem se středně těžkou až těžkou mentální retardací, hyperaktivitou, svalovou hypotonií, poruchou jemné i hrubé motoriky, oční vadou a retardací řeči. Nezvládá proto celkem 6 ZŽP: „orientaci“, „komunikaci“, „oblékání a obouvání“, „tělesnou hygienu“, „osobní aktivity“ a „péči o domácnost“. Posudková lékařka konstatovala, že se jedná o středně těžký stupeň závislosti, přičemž platnost posudku stanovila bez omezení.
11. Z prvostupňového rozhodnutí, které vychází právě z citovaného posudku, vyplývá, že úřad práce na jeho základě snížil žalobkyni příspěvek na péči od října 2020 na částku ve výši 4 400 Kč měsíčně, neboť počet žalobkyní nezvládaných ZŽP odpovídal jen středně těžké závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby (stupeň II). V následném odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobkyně argumentovala obdobně jako později v podané žalobě a replice stran toho, že nezvládá rovněž neuznané ZŽP „stravování“, „výkon fyziologické potřeby“ a „péči o zdraví“. Namítala, že její stav nebyl náležitě posouzen, a to při ani sociálním šetření, ani posudkovou lékařkou. Ta se především nedostatečně seznámila s lékařskou zprávou z oboru psychologie a psychoterapie ze dne 13. 6. 2020, ze které proto žalobkyně stěžejní závěry citovala.
12. Posudková komise žalovaného v posudku ze dne 16. 12. 2020 v nepřítomnosti žalobkyně na základě správního spisu a zjištění z provedeného sociálního šetření, nálezu praktického lékaře ze dne 7. 9. 2020 a po rozboru lékařských zpráv zejména z oboru neurologie ze dne 21. 5. 2020, logopedie ze dne 22. 6. 2020 a psychiatrie ze dne 12. 6. 2020 uzavřela, že žalobkyně nezvládá celkem 6 ZŽP: „orientaci“, „komunikaci“, „oblékání a obouvání“ (posudkově vstřícně), „péči o zdraví“, „osobní aktivity“ a „péči o domácnost“. Ode dne 29. 8. 2020 a i ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí tak žalobkyně je (byla) závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II. Posudková komise korigovala nález praktického lékaře tak, že v něm chybně uvedl „demenci“ a „těžkou“ mentální retardaci. K žalobkyní odkazované lékařské zprávě z oboru psychologie a psychoterapie posudková komise uvedla, že je v ní sice popsána mentální retardace žalobkyně jako středně těžká až těžká s nemožností určit celkové IQ, nicméně toto hodnocení se jeví jako „*poněkud nadsazené a proklientské*“. Podle názoru posudkové komise nekoreluje s dalšími doloženými nálezy, kde bylo chování žalobkyně popsáno odlišně. K tvrzení klinické psychologičky podle posudkové komise nebyly nalezeny posudkově uchopitelné důvody – mentální retardace jako taková se s léty nemění, pokud nedojde k poklesu kognice z důvodů organických nebo z důvodu významného výchovného zanedbání (což lze vyloučit). Není tedy důvod, proč by IQ odpovídající lehké mentální retardaci (61/62) pokleslo na neměřitelné hodnoty. Členka posudkové komise z oboru psychiatrie MUDr. S. se tak domnívá, že chování žalobkyně odpovídá spíše lehkému mentálnímu postižení.
13. Na tomto základě posudková komise k namítané ZŽP „péče o zdraví“ přiznala, že žalobkyně nezbytně potřebuje dopomoc – při hypotonii je vhodná pravidelná rehabilitace a je třeba dohlížet nad užíváním doplňků stravy. Pro dopomoc v oblasti stravování ale důvod nenalezla. Posudková komise vyzdvihla, že je žalobkyně schopna samostatně se najíst, přičemž neschopnost použít příbor či porcovat stravu podle jejího názoru nemá podklad v neurologickém nálezu, kde není popsáno narušení jemné motoriky, pouze lehká porucha taxy. Vaření přitom spadá do péče o domácnost a výběr jídla v restauraci je vzhledem k nepochopení názvu jídla „*spíše problémem orientace, nikoli stravování*“. Ohledně ZŽP „výkon fyziologické potřeby“ posudková komise uvedla, že žalobkyně není

inkontinentní a na toaletu si dojde sama a včas; dohled nad výměnou menstruačních vložek není každodenní dopomocí. Konstatovala, že pokud je v namítaných aktivitách žalobkyni poskytována dopomoc, jde o pomoc v rámci dobrých rodinných vztahů, nikoli o pomoc nezbytně nutnou. Na rozdíl od posudkové lékařky neodhodnotila jako nezvládnutou ani „tělesnou hygienu“. Posudková komise totiž zdůraznila, že by hygienu žalobkyně „*při své mentální kapacitě a při dobrém výchovném vedení měla být schopna zvládnout samostatně či s případnou kontrolou*“. K uznání dalších ZŽP jako nezvládnutých tedy neshledala posudková komise žádné objektivní důvody vyplývající ze zdravotního stavu žalobkyně s odůvodněním, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

14. K posudkovým závěrům, jakož i k dalším podkladům, se žalobkyně podrobně vyjádřila v podání ze dne 5. 1. 2021, a to shodně jako později v podané žalobě a replice, když zejména poukazovala na výklad z roku 2012. Žalovaný si nevyžádal od své posudkové komise doplňující posudek, spokojil se pouze s neformálním sdělením předsedkyně posudkové komise v emailu ze dne 15. 1. 2021, že trvá na posudku ze dne 16. 12. 2020 a že se nedomnívá, že by případné doplňující jednání či přítomnost žalobkyně u jednání mohla posouzení změnit.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění žalovaný shrnul průběh správního řízení a ocitoval závěry posudku posudkové komise s tím, že se posudková komise vyrovnala s odvolacími námitkami žalobkyně, posudek vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a je úplný, objektivní a přesvědčivý. Za žalobkyní nezvládané ZŽP tudíž žalovaný považoval (pouze) „orientaci“, „komunikaci“, „oblékání a obouvání“, „péči o zdraví“, „osobní aktivity“ a „péči o domácnost“. Na tom ničeho nezměnilo ani vyjádření žalobkyně k posudku ze dne 16. 12. 2020, neboť posudková komise setrvala na svých závěrech v plném rozsahu. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnkyni žalobkyně dne 25. 1. 2021.
16. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Soud přitom v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který existoval v době vydání napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, neboť s takovým postupem účastníci vyjádřili ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlas (žalobkyně výslovně, žalovaný mlčky).
17. Podle § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách má nárok na příspěvek na péči osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí ZŽP v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 [...].
18. Podle § 8 odst. 2 zákona o sociálních službách se osoba starší 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve
 - b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat **pět nebo šest ZŽP**,
 - c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat **sedm nebo osm ZŽP**,

d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat **devět nebo deset ZŽP**,

a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby.

19. Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti na pomoci jiné osoby hodnotí schopnost zvládat těchto deset ZŽP: „mobilita“, „orientace“, „komunikace“, „stravování“, „oblékání a obouvání“, „tělesná hygiena“, „výkon fyziologické potřeby“, „péče o zdraví“, „osobní aktivity“ a „péče o domácnost“.
20. Podle § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat ZŽP; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
21. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách musí pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat ZŽP v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku.
22. Podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“) se schopnost osoby zvládat ZŽP pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé ZŽP vymezeny v příloze č. 1 této vyhlášky.
23. Podle § 1 odst. 4 prováděcí vyhlášky se za neschopnost zvládání ZŽP považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání ZŽP se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění ZŽP v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání ZŽP v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
24. Podle § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat ZŽP posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání ZŽP a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí ZŽP. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení.
25. Podle § 2a prováděcí vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat ZŽP vymezena v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky, není schopna tuto konkrétní ZŽP zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
26. Podle přílohy č. 1 prováděcí vyhlášky jsou ZŽP „stravování“, „tělesná hygiena“ a „výkon fyziologické potřeby“ vymezeny následujícím způsobem:

d) **Stravování:** Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu a přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.

f) **Tělesná hygiena:** Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

g) **Výkon fyziologické potřeby:** Za schopnost zvládat tuto ZŽP se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu a používat hygienické pomůcky.

27. Napadenému rozhodnutí soud musí vytknout, že doslovně přebírá odůvodnění vyslovené v posudku posudkové komise žalovaného, aniž by k němu v zásadě něco dodalo, a to navzdory tomu, že žalobkyně v reakci na posudkové hodnocení doplnila svou argumentaci a zpochybnila konkrétními argumenty úvahy tvořící přebírané odůvodnění posudku, ale i způsob vedení sociálního šetření, o něž se posudková komise opírala. Pokud jde o vlastní posouzení zvládnutí ZŽP, soud si je samozřejmě vědom toho, že žalovaný správní orgán (a ostatně ani soud samotný) není nadán odbornými medicínskými znalostmi, a nemůže si tudíž sám vytvořit odborný úsudek o schopnosti či neschopnosti posuzovaných osob zvládat ZŽP, přičemž takové posouzení může učinit toliko a výhradně posudkový orgán (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 2015, č. j. 20 Ad 87/2014-28). Za této situace bylo ale jeho povinností přinejmenším ověřit, zda přílehavou, přesvědčivou a úplnou odpověď na vznášené námitky obsahuje (alespoň) posudek, s jehož důvody se žalovaný ztotožnil, a pokud nikoliv, trvat na vysvětlení konkrétních sporných otázek, popř. bylo-li mu jejich řešení na základě posudku zřejmé, doplnit tuto chybějící reakci na argumentaci účastníka sám.
28. Posudková komise žalovaného, jejíž závěry žalovaný plně převzal, se v emailové odpovědi odmítla vypořádat s argumentací, kterou žalobkyně uvedla až ve vyjádření k posudku a dalším podkladům, na což ale žalovaný odpovídajícím způsobem nezareagoval, jelikož argumentace žalobkyně nebyla jen opakováním něčeho, co již zaznělo dříve a bylo posudkem vysvětleno. Naopak citací výkladu z roku 2012 (byť původ citace žalobkyně pohříchu neoznačila, přinejmenším posudkové komisi žalovaného měl být zřejmý a mohla se k němu vyjádřit) poukázala na správní praxi samotného žalovaného a na dílčí odchylky posudku od ní, stejně jako na rozporné pasáže posudku. Žalobkyně též podrobila konkrétní kritice důvody neuznání relevance aktuální zprávy klinické psycholožky, jejíž přehlížení bylo patrně klíčové pro hodnocení posudkové komise žalovaného. Nadto soud připomíná, že vzhledem k tomu, že se posudková komise žalovaného ve svém posudku částečně odchýlila od posouzení učiněného posudkovou lékařkou OSSZ (ve prospěch žalobkyně uznáním nezvládané ZŽP „péče o zdraví“, ale současně i v její neprospěch neuznáním ZŽP „tělesná hygiena“), vyžadovalo to podrobnější zdůvodnění, aby učiněné posouzení a na jeho základě vydané (napadené) rozhodnutí mohlo obstát – zejména pak reakci na vyjádření konkrétních námitek žalobkyně, jež před obeznámením s posudkem posudkové komise žalovaného nemohly zaznít. K tomu však v předmětném případě nedošlo. Nedostatečnost posouzení učiněného žalovaným, resp. jeho posudkovou komisí, přitom lze ilustrovat na konkrétních příkladech, a to v návaznosti na žalobní argumentaci.

29. Hlavním problémem je chybějící reakce na problematiku údajně proklientského nálezu ze dne 12. 6. 2020. V první řadě nejde o nález psychiatrický, nýbrž nález klinické psychologičky. Zadruhé z posudku není patrné, kde posudková komise žalovaného vzala údaj o IQ 61, resp. 62 uváděný v posudku – jiná zpráva psychologa či psychiatra není jako zdroj informací vůbec uváděna. Pokud posudková komise žalovaného vycházela z nějaké starší zprávy, není ani patrné, kde brala tu jistotu, že chybná je aktuální zpráva klinické psychologičky, a nikoliv lékařská zpráva starší, patrně pořizovaná v dětském věku. Nadto ve shrnutí posudku posudková komise skutečně uvádí, že mezi doloženými lékařskými nálezy nejsou rozpory, které by se týkaly skutečností významných pro posudkový závěr, a že zdravotní stav byl dostatečně zjištěn. Takové konstatování však popírá předchozí argumentace posudkové komise žalovaného o tom, že jediná zdrojová psychologická zpráva je nepoužitelná, a to patrně pro rozpor s jinou, blíže neoznačenou lékařskou zprávou. Vzhledem k tomu, že patrně není sporu o tom, že hlavní funkční omezení žalobkyně pramení z roviny duševní a mentální, je taková situace, kdy je posudek v otázce zjištěného zdravotního stavu (úrovně a povahy projevů mentální retardace) vnitřně rozporný a co do použitých zdrojů neurčitý, zásadním problémem, neboť veškeré závěry činěné na takto nejasném základu jsou přirozeně též zpochybnitelné.
30. Pokud jde o ZŽP „stravování“, v záznamu ze sociálního šetření se uvádí, že jídlo žalobkyni vaří i porcuje matka, žalobkyně dokáže jíst pouze lžící. Žalobkyně sama dokáže přinést jídlo ke stolu. Sama se napije, ale láhev si sama neotevře. Z ručně psaného záznamu ze sociálního šetření přitom vyplývá, že si žalobkyně uvědomuje potřebu stravování, umí se najíst pouze lžící a napít se, jídlo jí porcuje matka. Umí (věci) přemístit, nikoli otevřít. Dodržování dietního a pitného režimu zajišťuje matka. Za této situace posudková lékařka OSSZ dospěla k závěru, že tuto ZŽP žalobkyně zvládá. Tento závěr potvrdila i posudková komise. Vyzdvihla toliko, že je žalobkyně schopna se samostatně najíst a že neschopnost použít příbor nebo naporcovat jídlo nemá podklad v neurologickém nálezu, kde není popsáno narušení jemné motoriky (ale pouze lehká porucha taxy). Vaření přitom spadá do péče o domácnost a výběr jídla v restauraci je spíše problémem orientace (nepochopení názvu jídla). V podaném odvolání přitom žalobkyně argumentovala tím, že dokáže manipulovat s jídlem z talíře (nicméně pouze lžící, nezvládá manipulaci s příborem), což ale nelze považovat za komplexní hodnocení stravování. Žalobkyně namítala, že nedokáže rozpoznat jednotlivé ingredience stravy, nedokáže si stravu naporcovat (jídlo na talíři jí musí být rozkrájeno) ani stanovit velikost porce, není schopna samostatně dodržovat dietní režim. Dále uváděla, že nezvládá vaření jídla, výběr jídla v restauracích (nechápe význam názvu jídel) ani nákup ingrediencí nebo polotovarů k jídlu. Posudková komise se tak evidentně vypořádala pouze s některými námitkami žalobkyně. Navzdory uvedenému přesto žalovaný převzal závěry posudkové komise do napadeného rozhodnutí bez reakce na uplatněné vyjádření. Přitom i kdyby snad bylo možné (s ohledem na nedostatečné odůvodnění žalovaného jen spekulativně) uvažovat o tom, že pro naservírování nápojů není nezbytné zvládat otevření lahve (popř. že duševní kompetence žalobkyně jsou v tomto směru dostačující a jen se spoléhá na hyperprotektivní péči matky) a že postačí schopnost naporcovat si jídlo lžící (i přes postižení končetin možná zachovaná, ale opět nevyužívaná s ohledem na vyšší komfort péče poskytované matkou), soud nemohl přehlédnout poukaz žalobkyně na výklad z roku 2012, který upozorňuje na nutnost zkoumání toho, zda je zachován dostatek duševních schopností nutných k vybrání stravy odpovídající nařízené dietě. Stejně tak pozdější instrukce náměstkyně MPSV pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016, vydaná pod č. j. MPSV-2016/167372-740

(dále jen „instrukce“), která též představuje deklarovanou správní praxi žalovaného, jejíž dodržování se může žalobkyně ve svůj prospěch dovolávat, zdůrazňuje, že „[s]travování v obvyklém denním režimu stejně jako pitný režim jsou důležitými skutečnostmi ve vztahu k potřebám dětí a osob s mentálním postižením nebo demencí, které nemají dostatečný náhled na stravovací a pitný režim a potřebu jeho dodržování.“ Napadené rozhodnutí přitom nijak nereaguje na upozornění, že žalobkyně s ohledem na onemocnění Beckwith-Wiedemannovým syndromem musí hlídat své stravování s ohledem na zvýšené riziko onemocnění zažívacího traktu (přitom je již obézní), ale s ohledem na postižení mentální retardací není schopna dodržovat (ani pochopit) dietní režim a ani stravovat se v obvyklém denním režimu, jelikož se neorientuje v čase.

31. Pokud jde o ZŽP „tělesná hygiena“, v záznamu ze sociálního šetření se uvádí, že žalobkyně základní denní hygienu vykonává sama. Matka ji musí pomoci s česáním a dočištěním zubů, stříhá jí nehty, myje hlavu a sprchuje ji. Z ručně psaného záznamu ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně zvládá běžnou a ranní hygienu, zuby jí dočišťuje matka. Matka jí myje a suší vlasy, češe ji a stříhá jí nehty. Celkovou tělesnou hygienu ve vaně nebo sprše jí zajišťuje matka, omývá ji i suší. Za této situace posudková lékařka OSSZ dospěla k závěru, že tuto ZŽP žalobkyně nezvládá s tím, že potřebuje pomoc různé intenzity. S tímto závěrem se posudková komise neztotožnila, a to s odůvodněním, že by žalobkyně tělesnou hygienu při své mentální kapacitě a při dobrém výchovném vedení měla být schopna zvládnout samostatně či s případnou kontrolou. Jakkoliv logicky žalobkyně nebrogila v odvolání proti původnímu (prvostupňovému) posouzení, které bylo stran ZŽP „tělesná hygiena“ v její prospěch, je zcela zřejmé, že posudková komise, pokud se mínila odchýlit od závěru posudkové lékařky OSSZ, měla tuto skutečnost řádně odůvodnit, a to mimo jiné právě proto, že posudková lékařka výslovně uvedla, že žalobkyně u této ZŽP potřebuje pomoc různé intenzity. Navzdory tomu, že tak posudková komise neučinila, žalovaný převzal závěry posudkové komise do napadeného rozhodnutí. Tak postupoval dokonce přesto, že v podání ze dne 5. 1. 2021 žalobkyně konkrétně namítala, že ze schopností uváděných v příloze č. 1 k prováděcí vyhlášce pro ZŽP „tělesná hygiena“ není schopna samostatně podle vlastního rozhodnutí si umýt ani osušit jednotlivé části těla, nedokáže provádět celkovou hygienu ani se učesat. I zde lze přitom odkázat na instrukci, která výslovně upozorňuje na to, že „[u] osob s duševním nebo mentálním postižením nebo demencí, je potřeba posoudit, zda, i přes to, že sice hygienu fyzicky zvládnou, mají problém s jejím dodržováním ve společensky přiměřeném/obvyklém standardu.“ V tomto ohledu vzhledem pochybnostem, zda žalobkyně je skutečně s to pochopit význam a potřebnost pravidelného provádění úkonů tělesné hygieny, bylo třeba bližšího vysvětlení žalovaného, resp. jeho posudkové komise, zda lze očekávat provádění této ZŽP v přiměřeném standardu i bez dohledu jiné osoby. Pokud by totiž takový dohled byl zapotřebí, pak by nešlo o samostatně zvládanou ZŽP.
32. Pokud jde o ZŽP „výkon fyziologické potřeby“, v záznamu ze sociálního šetření se uvádí, že si žalobkyně dojde na WC sama a včas, očistu po toaletě jí zajišťuje matka. Nepoužívá žádné hygienické pomůcky, pouze při menstruaci. Tehdy na ni musí dohlížet a pomáhat jí matka. Z ručně psaného záznamu ze sociálního šetření vyplývá, že žalobkyně vykonává fyziologickou potřebu včas, nepoužívá žádné hygienické pomůcky, pouze při menstruaci. Po toaletě ji provádí očistu matka, protože se špatně utírá. Za této situace posudková lékařka OSSZ dospěla k závěru, že tuto ZŽP žalobkyně zvládá. Na tomto závěru setrvala i posudková komise s odůvodněním, že žalobkyně není inkontinentní a na WC si dojde sama a včas; dohled na výměnou menstruačních vložek přitom není každodenní dopomocí.

V podaném odvolání přitom žalobkyně argumentovala tím, že sice dokáže vyměšovat, nejedná se ale o jediný parametr, zda zvládá ZŽP „výkon fyziologické potřeby“. Žalobkyně po vykonání potřeby není schopna bez pomoci dodržet a provést hygienu, použít toaletní papír (popř. rozpoznat, kdy je třeba se i omýt) ani si vyměnit menstruační vložku. Přestože se posudková komise nikterak nezabývala tím, zda žalobkyně zvládá provést očistu po výkonu fyziologické potřeby, jakož ani tím, zda zvládá používat hygienické pomůcky, žalovaný bez dalšího převzal její závěr o zvládání této ZŽP do napadeného rozhodnutí. Naprosto tím ignoroval, že na této argumentaci žalobkyně setrvala i v podání ze dne 5. 1. 2021, kde nadto rozvedla, že není schopna ani použitý toaletní papír vždy hodit do WC (mimoděk jej hodí i na podlahu vedle WC), jelikož činnost nechápe (je jí to jedno). Ani argumentace posudkové komise žalovaného tím, že používání a výměna menstruačních vložek není každodenní záležitostí, není zcela adekvátní, neboť do posuzování ZŽP vstupují i činnosti, které nutně nejsou každodenní povahy, jsou však relativně časté a běžné, takže se blíží denní bázi. Tak například obsluha topení v rámci péče o domácnost, dodržování léčebného režimu v rámci péče o zdraví, docházka do školy či zaměstnání a volnočasové aktivity v rámci osobních aktivit nemusí být vykonávány každý den, ale jen v pracovní dny nebo sice každodenně, ale jen sezónně v době topné sezóny či v době nemoci. Stejně tak do jisté míry sezónní, ale každodenní a nikoliv výjimečná či neobvyklá je schopnost používání hygienických pomůcek v podobě menstruačních vložek. Nelze ji tedy přehlížet a je třeba se (obzvláště k námitce) zabývat tím, zda u žalobkyně lze s ohledem na její duševní charakteristiky mít za to, že tuto činnost zvládá v přijatelném standardu. Lze též poukázat na žalobkynin citovaný výklad z roku 2012, v němž žalovaný výslovně tuto činnost u ZŽP výkon fyziologické potřeby výslovně zmiňuje. Stejně tak je pak třeba se vyjádřit, k tomu, zda žalobkyně je s ohledem na své mentální postižení schopna zvládat očistu přijatelným standardem po výkonu velké potřeby, což přirozeně vychází zejména z informací od ošetřujících osob, byť kriticky hodnocených.

33. Soud s ohledem na výše uvedené zdůrazňuje, že posouzení schopnosti zvládat ZŽP není intuitivní, ale vyplývá z objektivizovaných kritérií – příslušných dílčích aktivit ZŽP vymezených v příloze č. 1 prováděcí vyhlášky. Jestliže v řízení o příspěvku na péči vzniknou pochybnosti o tom, zda je posuzovaný schopen zvládat určité dílčí aktivity ZŽP, nepostačí pro zachování úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudku tyto pochybnosti rozptýlit paušálním tvrzením, že příslušnou ZŽP posuzovaný zvládá (či snad že by ji zvládat měl), naopak je povinností lékařské posudkové služby tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27).
34. Napadené rozhodnutí vycházející z nepřesvědčivého posouzení věci posudkovou komisí a zejména z nejasných zdrojů posouzení zdravotního stavu a patrně rozporných lékařských zpráv tak nemůže obstát, a to aniž by bylo zapotřebí v tuto chvíli podrobně zkoumat např. zprávu školského zařízení z roku 2017 nebo znalecký posudek z roku 2021, které žalobkyně předkládá k důkazu, a vypořádávat další žalobní námitky. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí soud shledal nepřezkoumatelným, a to ve vztahu ke všem třem sporným ZŽP, čímž nutně byla zpochybněna zákonnost výroku o snížení výše příspěvku na péči, přistoupil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ke zrušení napadeného rozhodnutí i bez nařízení jednání.
35. V navazujícím řízení pak bude na žalovaném, resp. na jeho posudkové komisi, aby zohlednili shora nastíněný právní názor soudu a v jeho mezích znovu pečlivěji a

srozumitelně vysvětlili na podkladě aktuálních lékařských zpráv hloubku mentální retardace žalobkyně a individuální dopady na jednání žalobkyně a na tomto základě znovu posoudili schopnost zvládání sporných ZŽP žalobkyně, a to zejména pokud jde o nejspornější jí namítané dílčí aktivity, přičemž nepomine, že podle § 1 odst. 4 a § 2 odst. 1 vyhlášky musí být posuzovaná osoba schopna nejen každou dílčí aktivitu ZŽP v přijatelném standardu provést, ale též její potřebu rozpoznat a také zkontrolovat správnost jejího zvládnutí. Právě to přitom vzhledem k mentálnímu postižení žalobkyně patrně představuje nejkritičtější bod posudkového hodnocení. Míra podrobnosti odůvodnění je přirozeně závislá na podobě uplatněných námitek žalobkyně, soud proto obzvláště apeluje na žalovaného, aby se zabýval všemi hlavními odvolacími námitkami a vzal v potaz i její konkrétní argumentaci v podání ze dne 5. 1. 2021. Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí soud nemá prostor se vyjádřit k jednotlivým sporným ZŽP konečným způsobem, nicméně přinejmenším u některých z nich lze mít důvodné pochybnosti o správnosti závěrů žalovaného.

36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, soud přiznal náhradu nákladů řízení za poštovné v celkové výši 296 Kč, jež je patrné ze soudního spisu s přihlédnutím k ceníku České pošty, a.s., platného v době odeslání zásilky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. listopadu 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce